

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτη Δημητριάδος και Αλμυρού κ. Ιγνάτιε,
Αγαπητέ Διευθυντή της Ακαδημίας Θεολογικών Σπουδών Βόλου κ.Δρ.Παντελή Καλαιτζίδα
Σεβαστοί Πατέρες
Αγαπητοί συγγενείς,
Ελλογιμώτατοι καθηγητές των πανεπιστημίων Μονάχου, Άουγκσμπουργκ, Ερφούρτης και
Αθηνών,
Αγαπητοί αδελφοί και αδελφές εν Κυρίω,

Αποτελεί για την οικογένειά μου και για μένα προσωπικά μεγάλη τιμή η απόφασή σας,
Σεβασμιώτατε, να με τιμήσετε για την εκκλησιαστική μου διακονία στον Αμπελώνα του
Κυρίου.

Δεχθείτε, παρακαλώ, τη μεγάλη ευγνωμοσύνη μου και τις άπειρες ευχαριστίες μου για την
πατρική Σας αγάπη.

Επιτρέψτε μου να αναφέρω στην ευχαριστήρια αυτή προσλαλιά μερικές πτυχές από την
πορεία της ζωής μου, από την παιδική μου ηλικία μέχρι σήμερα. Μ' αυτές θέλω να καταδείξω
ότι και η σημερινή τιμητική διάκριση δεν οφείλεται σε δικά μου προσόντα, αλλά στο άπειρο
έλεος του Θεού.

Γεννήθηκα, όπως αναφέρθηκε, το έτος 1947 στο Μούρεσι. Λίγους μήνες αργότερα
μεταφέρθηκα, λόγω των τότε πολιτικών συνθηκών, ως νήπιο μετανάστης στην Παναγία
Γορίτσα στον Βόλο για να λάβω, στο ιερό αυτό σπήλαιο, τη χάρη των ιερών μυστηρίων της
βάπτισης και του χρίσματος. Εκεί μάλιστα γεύτηκα και την πρώτη εκκλησιαστική
αντιπαράθεση, αφού η ανάδοχός μου συγχύστηκε με τον τελετουργό ιερέα, λησμόνησε το
όνομα Αλέξιος, το όνομα του παππού μου, που έπρεπε να λάβω και μου έδωσε αυθαίρετα
το όνομα Γεώργιος.

Φοίτησα μαζί με 120 μαθήτριες και μαθητές στο εξατάξιο Δημοτικό Σχολείο στο Μούρεσι.
Κάθε μέρα η αείμνηστη Μητέρα μου Όλγα μαγείρευε, ως εθελόντρια, το μεσημεριανό φαγητό
για όλα τα παιδιά του σχολείου. Ήταν για μένα η πρώτη συγκλονιστική εμπειρία ανιδιοτελούς
προσφοράς στην κοινωνία.

Ως παπαδάκι στο ιερό βήμα του ναού της Αγίας Τριάδος Μούρεσι έλαβα τα πρώτα
ερεθίσματα εκκλησιαστικής ζωής. Ο τότε εφημέριος μου ανέθεσε το διακόνημα της κρούσης
των τριών καμπανών στις ιερές ακολουθίες. Ήταν για μένα μια ιδιαίτερη χαρά να κρούω
μελωδικά και ρυθμικά με τα δύο μικρά μου χέρια τις δύο καμπάνες, ενώ την τρίτη καμπάνα
την κτυπούσα μέ ένα σχοινί δεμένο στο πόδι μου. Χάρηκα όταν, πολύ αργότερα, σε
επίσκεψή μου στο Άγιο Όρος είδα μερικούς μοναχούς να εφαρμόζουν το ίδιο σύστημα
κρούσης καμπανών, με χέρια και με πόδια, στις ιερές Μονές.

Αλησμόνητη παραμένει χαραγμένη στη μνήμη μου η πρώτη επίσκεψη του τότε Μητροπολίτη
Δημητριάδος Δαμασκηνού Χατζοπούλου στο Μούρεσι, όταν ήμουν μαθητής στην έκτη τάξη.
Ο διευθυντής του Σχολείου μου ανέθεσε να καλοσωρίσω και να προσφωνήσω τον
ποιμενάρχη μας. Μεγάλη τιμή για μένα! Ο Μητροπολίτης Δαμασκηνός με κατεφίλησε και
ακολούθως αναφέρθηκε στη δική του πορεία μέσα στην Εκκλησία, κάνοντας εκτενή αναφορά
στη σύλληψή του από τους ναζιστές στην Ελλάδα, τη μεταφορά του στη Γερμανία, τον
εγκλεισμό και τα βάσανά του στο διαβόητο στρατόπεδο συγκέντρωσης Νταχάου. Για πρώτη
φορά άκουγα για ναζιστικές απάνθρωπες και ρατσιστικές πρακτικές στο Νταχάου, χωρίς να
διανοηθώ ότι πολλά χρόνια αργότερα θα υπηρετούσα ως κληρικός στο στρατόπεδο
συγκέντρωσης Νταχάου, θα τελούσα εκεί μνημόσυνο για τον Μητροπολίτη Δαμασκηνό και
θα φρόντιζα για την ανάρτηση αναμνηστικής πλάκας με το όνομά του στο μουσείο του
στρατοπέδου Νταχάου.

Με το πέρας του εξαταξίου Δημοτικού Σχολείου στο Μούρεσι και λόγω των τότε δυσχερών
συνθηκών, άρχισε η μακρόχρονη μεταναστευτική πορεία της ζωής μου, με τα δύο πρώτα

γυμνασιακά χρόνια στο Βόλο, όπου η μεγαλύτερη αδελφή μου Ευανθία αντικατέστησε τη φυσική μου μητέρα και με περιέβαλλε με ιδιαίτερη μητρική φροντίδα, συνδέοντάς με και με τις εκκλησιαστικές δομές της Ιεράς Μητρόπολης Δημητριάδος και ιδιαίτερα με τον Μητροπολιτικό Ναό του Αγίου Νικολάου, τα συσσίτιά του και το αριστερό ψαλτήρι, με τον αείμνηστο ψάλτη Κυριάκο Αργυρόπουλο. Η αδελφή μου Ευανθία είναι σήμερα εδώ και θα μου επιτρέψετε να την ευχαριστήσω και πάλιν και πολλάκις για το μητρικό της ενδιαφέρον. Επίσης να ευχαριστήσω θερμά και τα παρόντα αδέρφια μου Χριστίνα και Κωνσταντίνο για την πολλαπλή στήριξή τους στο δρόμο της ζωής μου, τόσο στο Μούρεισι, όσο και στις μετέπειτα εξελίξεις.

Ακολούθησε η εξαετής φοίτησή μου στην Εκκλησιαστική Σχολή της Αγίας Αναστασίας της Φαρμακολυτρίας στη Χαλκιδική και η ζύμωσή μου μέσα στο κλίμα του Οικουμενικού Πατριαρχείου, καθώς και η μετέπειτα φοίτησή μου στη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Οι δύο αυτοί τόποι έθεσαν τα θεμέλια και το πλαίσιο για τη μετέπειτα εκκλησιαστική μου διακονία. Στην Αθήνα, ως άγνωστος μεταξύ αγνώστων, αναζητώντας έναν πνευματικό, γνώρισα τυχαίως τον τότε Επίσκοπο Περισεράς και μετέπειτα Μητροπολίτη Δημητριάδος Ηλία. Επίσης γνώρισα και ένα αξιολογότατο πνευματικό που υπηρετούσε στο νοσοκομείο Ευαγγελισμός, τον Αρχιμανδρίτη Τιμόθεο, στον οποίο και εκμυστηρεύτηκα την πρόθεσή μου για ιερωσύνη και τον προβληματισμό μου για το εάν θα πρέπει να είμαι άγαμος κληρικός. Η αυθόρμητη απάντησή του ήταν: «Εσύ άγαμος; Για το όνομα του Θεού». Ο γαμπρός μου Κωνσταντίνος σχολίασε τον διάλογο με τον π. Τιμόθεο ως εξής: Ας είναι αιωνία του η μνήμη! Με τη δική του υπόδειξη και τη δική σου απόφαση π. Απόστολε βγήκα κι εγώ κερδισμένος.

Το 1972, μετά την τέλεση του γάμου με τη σύζυγό μου Αθανασία, ο Θεός οδήγησε τα βήματά μας στη Γερμανία. Στη συνάντησή με τον τότε Μητροπολίτη Γερμανίας Ειρηναίο Γαλανάκη και στην ερώτησή του, την παραμονή της χειροτονίας μου, τί σκοπεύω να πράξω ως ιερέας και ποια είναι τα σχέδιά μου, του απήντησα ως εξής: «Σεβασμιώτατε, δεν έχω σχέδια και προγράμματα, με συγκινεί όμως το παράδειγμα του Πατριάρχη Αβραάμ, ο οποίος στο κάλεσμα του Θεού απήντησε με τις δύο λέξεις “Ιδού εγώ”. Εάν θελήσει ο Θεός να μου αναθέσει κάτι, με τυφλή υποταγή θα τον υπηρετήσω. Η αγωνία μου και η συνεχής προσευχή μου θα είναι να μπορώ να διακρίνω το κάλεσμα και τη φωνή του Θεού, μέσα από πρόσωπα, πράγματα και καταστάσεις που εκείνος θα επιλέξει.» Ειρήσθω εν παρόδω, ότι χάρηκα ιδιαίτερα που μερικά χρόνια αργότερα ο χειροτονήσας με Μητροπολίτης Γερμανίας Ειρηναίος έστησε στον άυλιο χώρο της Μητρόπολής μας στη Βόννη το μνημείο του Μετανάστη με παράσταση του Πατριάρχη Αβραάμ και την κλήση του από τον Θεό.

Στη χειροτονία μου παρεκάλεσα να μου δοθεί το όνομα Απόστολος, σε έκφραση ευγνωμοσύνης προ τον τότε Ηγούμενο της Ιεράς Μονής Αγίας Αναστασίας της Φαρμακολυτρίας και μετέπειτα Μητροπολίτη Ρόδου Απόστολο Διμέλη για την καθοριστική συμβολή του στη πορεία της ζωής μου στα χρόνια των σπουδών μου.

Η χαρισματική προσωπικότητα και η μακροχρόνια ευλογημένη πηδαλιουχία του νυν Μητροπολίτη Γερμανίας Αυγουστίνου αποτέλεσαν για μένα τον κεντρικό άξονα, το Α και Ω της εκκλησιαστικής μου διακονίας. Η από μέρους του οξυδερκής αντίληψη καταστάσεων, η θαρραλέα και με αποφασιστικότητα αντιμετώπιση προβλημάτων, η ευρύτητα του πνεύματος, η άμετρη πατρική του αγάπη, η σθεναρή στήριξή του σε περιπτώσεις ολιγοψυχίας ή και αμφιβολιών των συνεργατών του, μεταξύ άλλων, με ενέπνευσαν και με καθοδήγησαν στην εκκλησιαστική μου ζωή. Το έργο μου στην Ιερά Μητρόπολη Γερμανίας φέρει ανεξίτηλα τη σφραγίδα του Μητροπολίτη Αυγουστίνου.

Έναν ακόμη ακάματο πυλώνα και ανύστακτο σύν-τροφό στην ιερατική μου διακονία αποτελεί η σύζυγός μου Αθανασία και η ευλογημένη πολυμελής οικογένειά μου, οι θυγατέρες μας Όλγα, Ζωή, Αναστασία και Θεοδώρα. Αποτελεί για μένα μεγάλη και ανυπολόγιστη ευλογία η παρουσία τους, η συμβουλή τους και η συμβολή τους στα εκκλησιαστικά δρώμενα.

Η ευρύτερη οικογένειά μου εργάζεται επίσης στον Αμπελώνα του Κυρίου: τρεις κληρικοί, ο Αρχιμανδρίτης και Γενικός Αρχιερατικός Επίτροπος στη Μητρόπολη Κασσανδρείας π. Ειρηναίος Μιχαηλίδης, ο π. Χρήστος Μιχαηλίδης στη Μητρόπολη Βεροίας, αμφότεροι τέκνα της αδελφής μου Χριστίνας, ο π. Χρήστος Ζαχαράκης, Πρωτοπρεσβύτερος στη Μητρόπολη Σερβίων και Κοζάνης, αδελφός της συζύγου μου. Επίσης οι θεολόγοι Κωνσταντίνος Βλιαγκόφτης, σύζυγος της δεύτερης θυγατέρας μου Ζωής και οι καθηγήτριες θρησκευτικών Όλγα Διβάνη-Βουλελίκα, θυγατέρα της αδελφής μου Ευανθίας και Αικατερίνη Ζαχαράκη, σύζυγος του π. Χρήστου. Οι περισσότεροι είναι σήμερα παρόντες. Τους ευχαριστώ για την αγάπη τους και τους εύχομαι κάθε ευλογία του Θεού.

Η διακονία μου στην Ιερά Μητρόπολη Γερμανίας σκιαγραφήθηκε αρκούντως και με περισσή αγάπη από τον φίλτατο καθηγητή κ. Αθανάσιο Βλέτση. Τον ευχαριστώ θερμά καθώς επίσης και τον αδελφό του και συνεφημέριό μου στο Μόναχο, π. Γεώργιο Βλέτση, μαζί με τις οικογένειές τους.

Ευχαριστώ από καρδιάς και όλους τους γνωστούς και φίλους που έκαναν σήμερα τον κόπο να έλθουν στην εκδήλωση αυτή, μεταξύ αυτών τους συνεργάτες στο Μόναχο, ιεροδιάκονο Νικόλαο Τζώρτζη, τον Πρωτοψάλτη της Ιεράς Μητροπόλεως Γερμανίας και καθηγητή στο Τμήμα Ορθόδοξου Θεολογίας του Πανεπιστημίου Μονάχου κ. Κωνσταντίνο Νικολακόπουλο, την εκ Βόλου καταγομένη Πρεσβυτέρα Αθηνά Αφεντούλη, σύζυγο του π. Ιωάννη Μηνά στο Μόναχο και τις οικογένειες Κρινάκη και Φραγκογιάννη από το Μούρεσι.

Ευχαριστώ θερμά την Ακαδημία Θεολογικών Σπουδών Βόλου και ιδιαίτερα τον διευθυντή κ. Δρ. Καλαιτζίδη για την πολυδιάστατη σημαντική προσφορά της με τα πολυποίκιλα προγράμματά της στη κοινωνία του Βόλου, της Ελλάδος και πέραν αυτής, καθώς επίσης και για την προετοιμασία της τιμητικής μου διάκρισης.

Ιδιαίτερα ευχαριστώ τον διευθυντή της Καθολικής Ακαδημίας της Βαυαρίας, αιδεσιμολογιώτατο δρ. Florian Schuller και άπαντες τους εν Μονάχω συνοδοιπόρους στον κοινό μας δρόμο και αγώνα. Η Καθολική Ακαδημία της Βαυαρίας αποτελεί για μένα ένα ακόμη ευλογημένο τόπο πνευματικής μου πατρίδας. Είμαι ευτυχής για το γεγονός ότι όλες οι εκκλησίες Βαυαρίας και ιδιαίτερα το Συμβούλιο των χριστιανικών Εκκλησιών (Arbeitsgemeinschaft christlicher Kirchen) καθώς επίσης και όλες οι διαθρησκευτικές, πολιτειακές, πολιτικές και δημοτικές Αρχές αγκαλιάζουν με αγάπη το έργο της Ορθοδοξίας και της Ιεράς Μητροπόλεως Γερμανίας και το στηρίζουν παντί τρόπω. Ευχαριστώ θερμά τον Διευθυντή του Συμβουλίου των χριστιανικών Εκκλησιών Βαυαρίας κ. Γεώργιο Βλαντή και τους παρόντες συνέδρους που μετείχαν ή μετέχουν στα εκκλησιαστικά και πολιτικά δρώμενα της Βαυαρίας και της Γερμανίας.

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Ιγνάτιε,

παρακολουθώ το έργο σας από τότε που είσασαν Αρχιμανδρίτης, με την άκρως ενδιαφέρουσα μακροχρόνια τηλεοπτική εκπομπή ΑΡΧΟΝΤΑΡΙΚΙ και μέχρι σήμερα θαυμάζω τον πολυσχιδή αγώνα σας για το καλό της Εκκλησίας μας. Η εμπρίθεια των λόγων σας, το διάπλατο εύρος της γνώσης προσώπων και πραγμάτων, η πολύπλευρη και οξυδερκής αξιολόγηση γεγονότων, εντός και εκτός της Εκκλησίας, η θαρραλέα ανάληψη πρωτοβουλιών και αποφάσεων και η αμέριστη πατρική σας μέριμνα, αποτελούν μόνο μερικές πινελιές, με τις οποίες θέλω να προσπαθήσω να σκιαγραφήσω την αγάπη σας.

Το άγρυπνο πνευματικό σας βλέμμα δεν περιορίζεται μόνο στα της Μητροπόλεως Δημητριάδος, αλλά και σ' όλη την Ορθοδοξία, όπως διαπιστώσαμε με την αγωνία σας και τις παρεμβάσεις σας στα ζητήματα της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου της Ορθόδοξου Εκκλησίας που συνήλθε στη Κρήτη.

Το εκκλησιαστικό σας άνοιγμα στις λοιπές αδελφές Εκκλησίες είναι άξιο θαυμασμού και αποτελεί παράδειγμα προς μίμηση. Η συνεργασία της Ακαδημίας σας με την Καθολική

Ακαδημία Βαυαρίας είναι μία γέφυρα προς τον χριστιανικό κόσμο της Εσπερίας, προς τον βαυαρικό λαό, που διακρίνεται για την βαθύτατη ευσέβειά του, την αγάπη του για το Ευαγγέλιο του Χριστού, τη συνειδητή καλλιέργεια του χριστιανικού ήθους και τη στήριξη, με περισσή αγάπη, της Ορθοδοξίας μας στη Βαυαρία.

Και κάτι ακόμα: Το ποιμαντικό έργο της Ιεράς Μητροπόλεως Γερμανίας, όπως αυτό εκφράζεται και καλλιεργείται από τον Μητροπολίτη Αυγουστίνο, στηρίχθηκε και στηρίζεται στη φιλοτιμία και τον τίμιο ιδρώτα των κληρικών της Μητροπόλεως Γερμανίας, ιδιαίτερα δε σε αυτούς που κατάγονται από τη Μαγνησία και εκείνους που έχουν αποσπασθεί από την Ιερά Μητρόπολη Δημητριάδος. Ο Μητροπολίτης Γερμανίας έχει επανειλημμένα δημόσια εκφραστεί με λόγους ευχαριστηρίους για τη πολύπλευρη ευλογημένη συνεργασία του με την Ιερά Μητρόπολη Δημητριάδος, όπως επίσης έχει ιδιαίτερα αναφερθεί για το πρόσωπό σας, Σεβασμιώτατε, με λόγους επαινετικούς.

Σεβασμιώτατε,

Ο Χρυσός Σταυρός της Ιεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος που μου απονέμετε αποτελεί για μένα και την οικογένειά μου υψίστη τιμή. Είναι δε στο πνεύμα των παραπάνω μία ακόμη βαθμίδα και παράμετρος στη διεύρυνση της ελληνοβαυαρικής φιλίας.

Επιτρέψτε μου και πάλιν να εκφράσω τα αισθήματα της εσαεί βαθύτατης ευγνωμοσύνης και των εγκαρδίων ευχαριστιών μου.

Εις πολλά έτη Δέσποτα!